ΕΤΟΣ Ι Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1896 Αριθ. 468

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Σύνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πριγκήπισσα Ἑλένη τῆς Ἰταλίας.—Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις.— Ἡ ἀποθέωσις τῆς Σάρας Βερνάρ.— Ὁ κ. Δ. Καμπούρογλους.— Ἡ γνώμη του περὶ τοῦ Γυναικείου Ζητήματος.— Γάμος ἐξ ἔρωτος Β'. (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Οἰκονομίδου).— Ἡ νύκτα (Ποίημα ὑπὸ κ. Μαρίκας Φιλιππίδου).— Ἡ Καλλιτεχνικὴ Ἔκθεσις.— Γυναικεῖος κόσμος.— Ἀλληλογραφία.— Συμβουλή.— Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.— Ἐπιφυλλίς.

Η ΗΓΕΜΟΝΙΣ
ΕΛΕΝΗ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Εἰς τὴν μέχρι πρὸ ὀλίγου ἔτι πριγκήπισσαν τοῦ Μαυροβουνίου Ἑλένην, τὴν ὡραίαν ἐστεμμένην καλλιτέχνιδα, ἔλαχε δευτέρα πατρὶς ἡ Ἰταλία, ἡ μεγάλη αὕτη τῆς Τέχνης ἑστία.

Ὁ ἰταλικὸς τύπος καθημερινὸς καὶ περιοδικὸς δὲν ἔπαυσε καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ πλέκῃ στεφάνους καὶ ἐγκώμια εἰς τὸ θαυμάσιον κάλλος καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ὑπεροχὴν τῆς νέας ἡγεμονίδος του. Εἰς λαὸν γεννώμενον καλλιτέχνην· εἰς τόπον ὅπου οἱ ἀγυιόπαιδες ἀντὶ νὰ παίζουν, ἀντιγράφουν καὶ ὑπὸ τὸ φέγγος ἀκόμη τῶν νυκτερινῶν φανῶν εἰς τὰ πλακόστρωτα τῆς ὁδοῦ τὰς μεγάλας μαρμαρίνους προτομὰς τῶν ἀνδριάντων· ὅπου πᾶσα γωνία, πᾶσα ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων ἀνθρώπων συγκέντρωσις δύναται νὰ ἀποτελεσῃ καὶ πρόχειρον ὀρχήστραν, μόνον ἡγεμονὶς ζωγράφος καὶ μουσικός, ὁποία ἡ νεαρὰ σύζυγος τοῦ διαδόχου τοῦ ἰταλικοῦ θρόνου ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τόσον ὑπὲρ αὐτῆς ἐνθουσιασμὸν καὶ νὰ λατρευθῇ τόσον ἀδόλως ὅσον αὐτή.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Εἰς καλλονὴν τὴν ὁποίαν ἀσθενῶς μόνον ἀποδίδει ὁ χάρτης, ἀφοῦ οὔτε τὸ ὡραῖον ὠχρόλευκον ἐκ κηροῦ χρῶμα, οὔτε, τὴν ἀριστοκρατικὴν λεπτότητα τῆς φυσιογνωμίας, οὔτε τὴν ἔκφρασιν τῶν μεγάλων καὶ σπινθηροβολούντων καστανῶν ὀφθαλμῶν, οὔτε τὴν δροσερότητα τῶν γραφικῶν χειλέων, οὔτε τὴν ἀφθονίαν καὶ τὴν στιλβηδόνα τῆς ἐβενώδους καὶ βοστρυχωτῆς κόμης, οὔτε τὴν χάριν καὶ μεγαλοπρέπειαν τοῦ παραστήματος δύναται νὰ ἀπεικονίσῃ, εἰς τοιοῦτο τέλειον κάλλος ἡ ἡγεμονὶς Ἑλένη συνενοῖ καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν ἔκτακτον καὶ ἀρετὰς οὐχὶ τυχαίας.

Ἐγεννήθη ἐν Κεττίγνῃ τὴν 8ην Ἰανουαρίου 1873 καὶ εἰς τὴν μικράν της ἡλικίαν ἔλαβε τὴν προκαταρκτικήν της παίδευσιν παρὰ σοφῆς Ἑλβετίδος παιδαγωγοῦ. Δωδεκαέτις ἀπεστάλη εἰς ἡγεμονικὸν λύκειον τῆς Πετρουπόλεως, ὅπου ἐξεπαιδεύθησαν καὶ αἱ δύο πρεσβύτεραι ἀδελφαί της καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέθανεν ἡ ἀδελφή της Μαρία. Εἰς τὸ λύκειον τοῦτο συνεπλήρωσε τὰς εἰς τὴν ρωσσικὴν καὶ γερμανικὴν γλῶσσαν σπουδάς της Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἀποφοίτησίν της μετέβη εἰς Δρέσδην καὶ παρέμεινεν ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον ἐπισκεφθεῖσα τὰ εἰς τὰ ἐκεῖ μουσεῖα καὶ τὰς πινακοθήκας ἐκτεθειμένα ἔργα μεγάλων τοῦ κόσμου καλλιτεχνῶν. Ἐκεῖ εἰργάσθη πολὺ καὶ ἠσκήθη μεγάλως εἰς τὴν τέχνην, ἐργαζομένη ἐπὶ ὥρας πολλὰς εἰς τὰς διαφόρους πινακοθήκας καὶ μελετῶσα τὰ ἐν ταῖς αὐτόθι διαφόροις καλλιτεχνικαῖς σχολαῖς ἐκτεθειμένα ἔργα.

Μετὰ τὴν ἐκ Δρέσδης εἰς Μαυροβούνιον ἐπάνοδόν της ἡ ἡγεμονὶς Ἑλένη ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν της τὴν καλλι-

τεχνικὴν, οὕτως εἰπεῖν, κίνησιν τῆς χώρας, ὡς δὲ πολὺ προσφυῶς τὴν ἀποκαλεῖ ὁ Ἰταλικὸς περιοδικὸς τύπος ἐγένετο τρόπον τινὰ ὁ ὑπουργὸς τῶν Καλῶν Τεχνῶν τοῦ μικροῦ καὶ ἰδιορρύθμου βασιλείου τοῦ πατρός της. Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται τὸ σχέδιον τοῦ μνημείου, τὸ ὁποῖον τὸ Μαυροβούνιον ἐγείρει εἰς τὸν πρίγκηπα Δανίλον Α'. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σκρκοφάγον, τὸν ὁποῖον πλαισιοῦν τέσσαρες καλλιτεχνικαὶ στῆλαι, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ὡραῖος θολωτὸς τροῦλος.

Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἐπίσης τὸ σχέδιον τῆς πλακὸς νέου ἱπποτικοῦ πυρασήμου, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἵδρυσεν ἐν Μαυροβουνίῳ ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος.

Ἐπιδίδεται ἰδίως εἰς τὴν ὑδατογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει ἐκτελέσει ὡραιοτάτας τοῦ Μαυροβουνίου τοποθεσίας, κοσμούσας τὸ ἀνακτορικὸν τοῦ πατρός της μέγαρον.

Εἰς τὴν ἐπίδοσίν της εἰς τὴν τέχνην ὀφείλεται καὶ ὁ γάμος της μετὰ τοῦ διαδόχου τῆς Ἰταλίας. Διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ πλούσια μουσεῖα τῆς Βενετίας ἡ ἡγεμονόπαις Ἑλένη ἀπεφάσισε τὴν ἐκεῖ μετάβασίν της κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὅτε καὶ εἶχε διοργανωθῇ ἡ αὐτόθι καλλιτεχνικὴ Ἔκθεσις. Ἐκεῖ μεταβᾶσα μετὰ τῆς μητρός της ἐγνωρίσθη παρὰ τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου, ἐξετιμήθη δὲ καὶ ἠγαπήθη παρὰ τῆς βασιλίσσης Μαργαρίτας, ἥτις καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ὀνομάσῃ θυγατέρα της.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Ἡ περιγραφὴ, τὴν ὁποίαν μοῦ κάμνεις διὰ τὴν ὡραίαν ἑορτὴν, ἣν ἡ ἐπίσημος Γαλλία, ἡ Γαλλία τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης διωργάνωσεν εἰς τιμὴν τῆς Σάρας Βερνάρ, εἶναι θαυμασία, θὰ ἔλεγον πληρεστέρα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἦλθαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.

Ἡ περικοπὴ ἰδίᾳ τῆς ἐπιστολῆς σου, ἐν ᾗ ὀνομάζεις τὴν Σάραν βασίλισσαν τῶν βασιλισσῶν καὶ δι' ἧς μὲ τόσον ὡραῖα καὶ χαρωπὰ χρώματα ζωγραφίζεις τὴν εὐτυχίαν τῆς γυναικὸς αὐτῆς κατὰ τὴν μεγάλην τῆς ἀποθεώσεώς της ἡμέραν, μὲ συνεκίνησεν ἀλλὰ καὶ μὲ ἐξέπληξε βαθύτατα.

Δὲν ἐζήλευσες, λέγεις, ποτέ σου βασιλίσσας διὰ τὰς τιμὰς καὶ τὰ μεγαλεῖά των, ἐζήλευσες ὅμως τὴν Σάραν Βερνάρ, ἡ ὁποία ὀφείλει εἰς ἑαυτὴν καὶ μόνην ὅλον αὐτὸν τὸν θρίαμβον, ὅλην αὐτὴν τὴν δόξαν, ὄχι τὴν κατὰ συνθήκας καὶ ὑποχρεωτικήν, ὄχι τὴν ἀπορρέουσαν ἀπὸ παραδόσεις καὶ καθιερωμένας προλήψεις, ὄχι τὴν ὑπὸ τῆς ἐθιμοτυπίας ἐπιβαλλομένην καὶ ὑπὸ τῆς ἰδιοτελείας κολάκων διοργανουμένην ἀλλὰ τὸ γνήσιον ἀπαύγασμα τῆς ἀληθοῦς ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἰξεύρουν καὶ δύνανται νὰ ἐκτιμοῦν καὶ τοὺς ὁποίους ἡ ἀθανασία τάσσει ἀπὸ σήμερον εἰς τὰς τάξεις της.

Εἶμαι, φίλη μου, ἐντελῶς σύμφωνος μαζῆ σου. Βεβαίως ἡ Σάρα, ἡ πλέουσα ἀπὸ δύο ἤδη ἑβδομάδων εἰς τὰ ἄνθη καὶ τὰς δάφνας ἡ δεχθεῖσα ἀπὸ χεῖρας ἀθανάτων τόσους στεφάνους, ἐξ ὧν θὰ ἀποτελεσθῇ τὸ τρόπαιον τοῦ καλλιτεχνικοῦ της σταδίου, ἡ ὁποία μόνη μεταξὺ τῶν ἐπιφανῶν τοῦ αἰῶνος γυναικῶν, ὡς ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἀπεθεώθη ζῶσα, εἶναι ἡ βασίλισσα τῶν βασιλισσῶν, καὶ ἀπήλαυσε στιγμὰς ὑπερτάτης εὐτυχίας καὶ τιμῆς, ἃς οὐδεμία ἐξ ὅλων αὐτῶν οὔτε ἀπήλαυσεν, οὔτε θὰ ἀπολαύσῃ ποτέ.

Αὐτὸ εἶναι βέβαιον, ἀδιαφιλονίκητον καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ διαμφισβητήσῃ. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο νὰ ἐνθουσιάσῃ καὶ σὲ εἰς τοιοῦτο μάλιστα σημεῖον, ὥστε καὶ στίχους ἀκόμη νὰ ἀποφασίσῃς νὰ γράψῃς πρὸς τιμὴν τῆς μεγάλης τραγῳδοῦ.

Ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὲ ἐξέπληξεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου εἶναι ἡ μεγάλη ἀντίφασις, εἰς ἣν περιπίπτεις πρὸς σεαυτὴν διὰ τῆς ἐπιστολῆς σου αὐτῆς. Εἶσαι ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι θέλουν τὴν γυναῖκα περιωρισμένην εἰς τὰ στενὰ τοῦ οἴκου ὅρια. Εἶσαι ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι φρονοῦν, ὅτι τὸ ἀποκλειστικὸν βασίλειον τῆς γυναικὸς εἶναι ὁ οἶκος καὶ ὅτι ἡ κόρη πρέπει νὰ προπαρασκευάζηται μόνον, ἵνα καταστῇ καλὴ μήτηρ καὶ καλὴ οἰκοδέσποινα. Ὁ φανατισμός σου μάλιστα φθάνει μέχρι τοῦ σημείου, τοῦ νὰ παρορᾶς τὰς ἀνοήτους τινῶν σχολαστικῶν ἰδέας, καθ' ἃς γυνὴ καὶ μεγαλοφυΐα εἶναι πράγματα ἀσυμβίβαστα. Πῶς λοιπὸν ἀνακηρύττεις τὴν Σάραν μεγαλοφυᾶ; Καὶ πῶς θὰ ἠδύνατο αὕτη νὰ γείνῃ τόσον ἔνδοξος, ἐὰν ὅταν ἦτο κόρη, ἀντὶ, νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Τέχνης, περιωρίζετο εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῆς ἐγκυκλοπαιδικῆς στοιχειώδους μορφώσεως τῶν γαλλικῶν Παρθεναγωγείων;

Ἐὰν δὲν εἰργάζετο ὡς εἰργάσθη, ἐὰν δὲν ἐχειραφετεῖτο, ὡς ἐχειραφετήθη, ἐὰν δὲν ἐκαλλιέργει τὴν φυσικὴν ἰδιοφυΐαν της, ὡς τὸ ἔπραξεν, ἡ Γαλλία θὰ ἠρίθμει σήμερον μίαν ἔτι δόξαν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς Τέχνης; Ἡ Εὐρώπη θὰ ἠρίθμει μίαν γυναικείαν μεγαλοφυΐαν περισσότερον; Τὸ φῦλόν μας θὰ προσέθετεν εἰς τὴν πλειάδα τῶν λαμπρῶν ἀστέρων του, ἕνα τόσον ὑπερλάμπρου δυνάμεως ἀστέρα;

Περιμένουσα ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου αὐτάς, σοὶ παραθέτω σήμερον τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ γνώμην καὶ ἄλλου ἀνδρὸς ἐκ τῶν εὐφυεστέρων καὶ ἐγκυκλοπαιδικωτέρων τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος, τοῦ κ. Δημητρίου Καμπούρογλου.

Ὁ κ. Δημήτριος Καμπούρογλους

Λυποῦμαι διότι δὲν ἠμπορεῖς νὰ γνωρίσῃς μόνη σου τὸν συγγραφέα τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων, τὸν τρυφερὸν ποιητὴν τόσων εἰδυλλιακῶν ἔργων, τὸν ἀκούραστον μεσαιωνοδίφην, τὸν λεπτὸν καὶ ἀβρόφρονα καλαμπουριστήν, ὁ ὁποῖος τόσα ἔχει γράψει, τόσα ἔχει ψάλει καὶ τόσον εὔμορφα ὁμιλεῖ.

Τὸ *λυποῦμαι* αὐτὸ ἐξηγεῖται, ἐὰν μάθῃς ὅτι ὁ κ. Καμπούρογλους εἶναι bel esprit, καὶ ὅτι πολὺ συχνὰ μοῦ ἐνθυμίζει τοὺς Παριζινοὺς εὐφυολόγους, τοὺς μὲ γνήσιον γαλατικὸν πνεῦμα ἀρτύοντας τὰς συνδιαλέξεις των. Τὰ ἁπλούστερα, τὰ πεζότερα πράγματα εἰξεύρει νὰ περιβάλλῃ μὲ τὸ ἰδιάζον γόητρον τῆς εὐφυολογίας του, μὲ τὴν ἑτοιμότητα καὶ τὸ à propos ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου τὸ μυστήριον κατέχουν μόνον οἱ αὐτόθι συμπολῖταί σου.

Νευρικός, βιαστικὸς πάντοτε, μὲ ἕνα *tic* τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον συμπληροῖ τὴν σπινθηροβόλον τῶν ὀφθαλμῶν του ἔκφρασιν, ὁ κ. Καμπούρογλους εἶναι ἐξ ὅσου εὐχάριστος ὁμιλητής, δὲν ἐννοῶ ῥήτωρ ὅσον καὶ ἄριστος ἱστοριογράφος.

Εἶναι ὁ μόνος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν Ἰώβιον ὑπομονὴν νὰ συλλέξῃ ὅλα τὰ ἱστορικὰ ἔγγραφα ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας, νὰ ἀντιγράψῃ ὅλας τὰς μέχρις ἡμῶν περισωθείσας ἐπιγραφὰς καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον Μνημεῖα τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων νὰ ἐκδώσῃ αὐτὰ εἰς ἰδίους τόμους πρὸς συμπλήρωσιν τῆς τόσον γλαφυρᾶς καὶ ἀκριβολόγου ἱστορίας του τῶν Ἀθηνῶν.

Ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τόσον ἐμελέτησε τὸν βίον τῶν γυναικῶν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἀνατολικώτατα αὗται ἀνετρέφοντο καὶ ἐξεπαιδεύοντο· ὁ ὁποῖος ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς περιωρισμένης ἐκείνης ἀνατροφῆς κρίνει, ἐὰν αὕτη ὑπῆρξεν ἢ ὄχι ὠφέλιμος ἢ ἐπιβλαβής, δύναται ἀσφαλῆ νὰ ἐκφέρῃ γνώμην ἐπὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος, ὡρισμένως νὰ ἀποφανθῇ ἐὰν ὅ,τι ζητῶ ἐγὼ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἢ ὄχι σκοπίμως καὶ ἐπωφελῶς ἐπὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ μας βίου.

Τὸ ἐντερβιοῦ μας ἔγεινε μεταξὺ δύο κυπέλλων ἀχνίζοντος τεΐου καὶ μετὰ τὸν πανηγυρικὸν μιᾶς χαριτωμένης μικρᾶς, μικρούλας κόρης του, ἥτις ἂν καὶ διετὴς μόλις, ἔχει μυαλό, τὸ ὁποῖον ἀγόρια ἕξυπνα δέκα ἐτῶν ἴσως δὲν ἔχουν.

Ἡ γνώμη του ἐπὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος

—Εἶμαι, κυρία μου, ἀπολύτως ὑπὲρ τῆς ἐλευθέρας ἐξελίξεως τῶν ἀτόμων εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Δὲν νομίζω δὲ νὰ ἔχῃ κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ θέσῃ φραγμὸν εἰς τὴν ἐλευθερίαν ταύτην. Ὁ Θεὸς διὰ τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι θαυμάσιος, διότι ἀφοῦ ἔκαμε τὸν κόσμον καὶ ὥρισεν εἰδικούς τινας νόμους ὑπὲρ τῆς κανονικῆς λειτουργίας του, ἀφῆκε πλήρη ἐλευθερίαν ἐξελίξεως εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ δημιουργήματα. Τὰ στοιχεῖα, ἐπὶ παραδείγματι, ἐκυριάρχουν μέχρι πρό τινος τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον οὗτος ὀλίγον διέφερε τῶν ζώων. Σήμερον διὰ τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς προόδου ὁ ἄνθρωπος καθυπέταξε τὰ στοιχεῖα καὶ μεταχειρίζεται τὴν δύναμιν αὐτῶν εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἰδίων του ἀναγκῶν.

—Ὥστε δυνάμεθα, εἶπον ἐγώ, νὰ λάβωμεν ὡς παράδειγμα ἐπὶ τοῦ ζητήματός μας αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν πάλην μεταξὺ στοιχείων καὶ ἀνθρώπων. Ἀφοῦ φυσικῶς ἰσχυρότερα ἦσαν τὰ στοιχεῖα, καὶ ὅμως καθυπετάγησαν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, τὸν φύσει ἀσθενέστερον, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ ἀνὴρ ὁ φύσει ἰσχυρότερος τῆς γυναικός, ἐὰν δὲν καθυπετάγη ὑπ' αὐτῆς — ἂν καὶ δυστυχῶς καὶ τοῦτο ἔγεινεν ἐν πολλοῖς—δύναται ὅμως νὰ μὴ βασίζεται εἰς τὴν φυσικὴν ὑπεροχὴν τῶν μυώνων του, ὅπως ἀνακηρύττῃ ἑαυτὸν ἀνώτερον τῆς γυναικός, καὶ ὅπως μόνον ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξασφαλίζῃ πᾶν προνόμιον καὶ πᾶν δικαίωμα;

—Ἐγώ, ἂν θέλετε νομίζω, ἀπήντησεν ὁ κ. Καμπούρογλους, ὅτι ὄχι μόνον οἱ ἰσχυροὶ μῦς δὲν σημαίνουν ὑπεροχήν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀποδεικνύουν τὸν ταπεινὸν προορισμὸν τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ἴδετε τὸν βοῦν τί χονδρὰ κόκκαλα ἔχει καὶ μὲ πόσην φυσικὴν ἀντοχὴν εἶναι ἐφωδιασμένος. Ἴδετε ὅλα τὰ τετράποδα, τὰ προωρισμένα εἰς ἀχθοφορικὰς ἐργασίας τί βάρη σηκόνουν· ἴδετε τὸν ὄγκον τοῦ ἐγκεφάλου των καὶ ὅμως εἰς κανὲν ἐξ αὐτῶν δὲν ἀπεδόθη βέβαια ὑπεροχὴ πνευματική, ἀλλ' οὔτε ἠμποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὸν λεπτοφυῆ κύνα, ἢ τὴν φιλάρεσκον γαλῆν, ἢ τὸν ἀσχημομούρην πίθηκον κατὰ τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν εὐφυΐαν.

Ὥστε οὔτε κἂν νὰ συζητῆται πρέπει ἡ ἐκ τῆς μυϊκῆς δυνάμεως τοῦ ἀνδρὸς ὑποτιθεμένη ὑπεροχὴ αὐτοῦ. Τοὐναντίον αὕτη εἶναι ἔνδειξις τοῦ προορισμοῦ του εἰς ἔργα, διὰ τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται χονδροὶ γρόνθοι καὶ στιβαροὶ βραχίονες, εἰς ἔργα ταπεινά, ἀλλ' εὐεργετικὰ ὡς εἶναι ἡ γεωργία ἡ βιομηχανία καὶ αἱ ἀγενεῖς καὶ ὑποδεέστεραι τέχναι.

Ὅλως διόλου τὸ ἐναντίον συμβαίνει διὰ τὰς γυναῖκας. Ὅ,τι ταῖς λείπει ἀπὸ φυσικὴν ἀντοχὴν τὸ ἔχουν εἰς πνευματικὴν καὶ ἠθικήν. Δὲν ἔχει τις, ἵνα πεισθῇ περὶ τούτου, πυρὰ νὰ μελετήσῃ τὰς στατιστικὰς τῶν παρθεναγωγείων καὶ τῶν ἀρρεναγωγείων. Παντοῦ αὗται ἀναδεικνύουν τὰς μικρὰς κορασίδας εὐφυεστέρας, μὲ ὀξυτέραν ἀντίληψιν καὶ φιλομαθεστέρας ἀπὸ τὰ ἄρρενα.

—Ἀλλ' ἡ ἀνάπτυξις τῆς κόρης εἶναι πρωιμωτέρα τῆς τοῦ ἄρρενος διέκοψέ τις τῶν συμπαρευρισκομένων εἰς τὴν συζήτησιν.

Ἔστω καὶ ἂν λάβητε ἄρρενα καὶ θήλεα δύο διαφόρων ἡλικιῶν, ἤτοι κόρην δεκαέτιδα πρὸς ἄρρενα δέκα πενταετῆ, πάλιν ἡ πνευματικὴ ὑπεροχὴ τῆς κόρης εἶναι καταφανεστάτη.

Ὥστε φυσικῶς ἐξεταζομένη ἡ γυνὴ εἶναι προωρισμένη διὰ βίον πνευματικὸν περισσότερον ἢ ὁ ἀνήρ. Ἀλλὰ διατί μέχρι τοῦδε συνέβαινε τὸ ἐναντίον; Διότι ὁ ἀνὴρ εἶχε κυριαρχήσει διὰ τῆς φυσικῆς δυνάμεώς του, ἡ ὁποία μέχρι πρό τινος ἐβασίλευεν. Διότι οὗτος ἐξετροχίασε τὴν γυναῖκα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἡ φύσις ἐχάραξε δι' αὐτήν, μεταχειρισθεὶς αὐτὴν ἐν τῇ ἀρχεγόνῳ κτηνωδίᾳ του ὡς ὄργανον ἡδονῆς καὶ πρὸς ἀνάπαυσιν ἰδίαν ἐπιβαλὼν εἰς αὐτὴν χειρωνακτικὰ ἔργα, ὅλως ἀντίθετα πρὸς τὴν φύσιν της.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐργασθῇ ἡ γυνὴ εἰς εὐγενεστέρα καὶ σκοπιμώτερα ἔργα, εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὰς Καλὰς Τέχνας, διότι ὄχι μόνον δὲν ὑστερεῖ τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ μεγάλα πλεονεκτήματα ἔχει ἐπ' αὐτοῦ. Αὐτὴ ὡς ὅλα τὰ ἐν τῇ ζωῇ ὄντα ἔχει ἰδιαίτερα μεγάλα γνωρίσματα, ἰδιαίτερα ἔνστικτα, τῶν ὁποίων στερεῖται καθ' ὁλοκληρίαν ὁ ἀνήρ.

Ἵνα μὴ παρατείνω τὸ ἐντερβιοῦ μας πέραν τοῦ πρέποντος, δὲν ἀντέταξά τι εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην παρατήρησιν τοῦ κ. Καμπούρογλου, ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἐντελῶς σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην του.

—Πρέπει ἄλλως νὰ τῆς ἐπιτρέψωμεν νὰ ἐργασθῇ, προσέθηκε, διότι θὰ τὸ κάμῃ ἢ μᾶλλον τὸ κάμνει καὶ χωρὶς τὴν ἄδειάν μας, ἀλλὰ καὶ διότι πρέπει νὰ ἴδωμεν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀλλοίας ἀγωγῆς της καὶ εἰς τὸν οἶκον καὶ εἰς τὴν πολιτείαν. Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν οὔτε νὰ καμαρώνωμεν, οὔτε νὰ θαυμάζωμεν διὰ τὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἐπέφερεν ἡ γυναικεία ἀνατροφή, τὴν ὁποίαν αἱ σοφαὶ ἀνδρικαὶ κεφαλαὶ ἐχάραξαν μέχρι σήμερον διὰ τὰς γυναῖκας. Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς ἀφήσωμεν ἐλευθέρας νὰ ἐπιδοθῆτε εἰς τὴν ζωὴν μὲ τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεσθε ὅ,τι ἠμπορεῖτε νὰ διαθέσετε καὶ μὲ τὰ ἔνστικτά σας, τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι ὁ καλλίτερος ὁδηγὸς καὶ γνώμων σας εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων σταδίων, τὰ ὁποῖα ἡ πρόοδος ἀνοίγει πρὸ ὑμῶν.

Ο ΕΡΩΣ ΕΝ ΤΩι ΓΑΜΩι

Β'.

Προσεπάθουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν νὰ τὸν παρηγορήσω, νὰ φαιδρύνω τὸ γῆράς του. Πλὴν ἡ ἰδική μου προσπάθεια δὲν ἤρκεσε μόνη.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν συνέπεσε νὰ τοποθετηθῇ καὶ ὁ κ. Ζ εἰς τὰς Πάτρας. (Ποῦ νὰ ἐφανταζόμην τότε ὅτι θὰ ἐγίνετο σύζυγός μου !)

Ἦτο λοχαγὸς τότε καὶ εἶχε χρηματίσει ὑπασπιστὴς τοῦ μπαμπᾶ μου ἄλλοτε. Φαίνεται ὅτι πολὺ τὸν ἐξετίμα καὶ τὸν ἠγάπα, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπισκέψεώς του τὸν εἶδον κατὰ πρώτην φορὰν νὰ δακρύσῃ καὶ νὰ γελάσῃ ἀφ' ὅτου ἐχάσαμεν τὴν μαμμᾶ.

Ἔκτοτε ἤρχισε νὰ μᾶς ἐπισκέπτεται πολὺ συχνά, δηλ νὰ ἐπισκέπτεται τὸν μπαμπᾶ, διότι ποτὲ δὲν ἔδειξεν ὅτι ἔρχεται πρὸς χάριν μου.

Καὶ ἐγὼ ποτὲ δὲν τὸν ἐθεώρησα ὡς μνηστῆρα· ἦτο ὁ φίλος τοῦ μπαμπᾶ, ὁ μόνος τὸν ὁποῖον ἐδέχετο εὐχαρίστως, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐνθύμιζε τὸ ἀγαπητόν του στάδιον, τὸ συνδεόμενον σχεδὸν μὲ ὅλον του τὸ παρελθόν. Συνήθως ἤρχετο τὴν ἑσπέραν, συνωμίλουν περὶ στρατιωτικῶν θεμάτων, περὶ τῆς πολιτικῆς ἢ διὰ τὰ ἐπίσημα νέα τῆς ἡμέρας. Ἐγὼ εἰργαζόμην πλησίον τῆς λάμπας καὶ τοὺς ἤκουον, ἄλλοτε μὲν ἄλλα σκεπτομένη, ἄλλοτε δὲ προσέχουσα, ὁσάκις ἐκίνει τι τὸ ἐνδιαφέρον μου. Πολλάκις ἐλάμβανον μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν των, ἀλλ' εἰς ἐμὲ ἀπετείνετο ὁ Περικλῆς ἰδίως διὰ τὰς ἰδικάς μας μικρὰς ὑποθέσεις.

Πότε εἶχε νὰ μοῦ προμηθεύσῃ κανὲν σπάνιον ἄνθος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον εἰς τὸ μικρὸν ἀνθοκομεῖόν μου, ἄλλοτε μοῦ ἔλεγε διὰ καμμίαν παρεγγελίαν ποῦ τὸν εἶχα ἐπιφορτίσει, ἄλλοτε μοῦ ἔκαμνε παρατηρήσεις διὰ τὸν χρωματισμὸν ἢ τὸ σχέδιον τοῦ κεντήματός μου (ἐπειδὴ ὅσον καὶ ἂν φαίνεται παράδοξον διά στρατιωτικόν, ἐννοεῖ πολὺ ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἔχει καὶ πολὺ γοῦστο). Ἐνίοτε μοῦ διηγεῖτο ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς του ἢ μοῦ ὡμίλει περὶ τῆς οἰκογενείας του.

Οὐδέποτε μοῦ ἔκαμε αἰσθηματικὴν φιλοφρόνησιν. Πῶς νὰ φαντασθῶ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ μ' ἀγαπᾷ ; Οὔτε ἐσκέφθην ποτὲ νὰ ἐρωτήσω τὴν ἑαυτήν μου τί ἠσθανόμην δι' ἐκεῖνον.

Εἶχε παρέλθει πλέον τοῦ ἔτους. Μετ' ἀρκετὰ βαρὺν χειμῶνα ἦλθεν ἡ ἄνοιξις τόσον γλυκεῖα, τόσον ἐπιθυμητή. Καὶ ἐγὼ ἀφῆκα τὸ βαρὺ πένθος καὶ ἤρχισα νὰ ἐξέρχωμαι περισσότερον εἰς τὸν κόσμον.

Μίαν πρωΐαν ἤμην εἰς τὸ σαλονάκι καὶ περιεποιούμην ταῖς μπιγκόνιαίς μου, (ἀκόμη ἐνθυμοῦμαι ζωηρότατα ἐκείνην τὴν ὥραν) ὅτε ἔρχεται ὁ μπαμπᾶς μέσα καὶ μὲ ὕφος ἐπίσημον, χωρὶς περιστροφὰς ὅπως ἦτο συνήθως εἰς ὅλα του:

— Τὶ συνάζεις, συνάζεις ἄνθη ; ἐγέμισες τὸν κόσμον γλάστρας Μεθαύριον θὰ ὑπανδρευθῇς· ποῦ θὰ τὰ σύρῃς ὅλα αὐτὰ μαζῦ σου;

— Θὰ ὑπανδρενθῷ μπαμπᾶ ;

— Καὶ βέβαια, τὶ θὰ κάμῃς ; Κορίτσια σὰν ἐσὲ καλογηρεύουν ποτέ ; Ἔπειτα ἐγὼ σήμερον εἶμαι καὶ αὔριον δὲν εἶμαι. Πρέπει νὰ λάβῃς ἕνα ἄλλο στήριγμα, ἕνα ἄλλον προστάτην. Εἶναι ἀνάγκη, παιδί μου, νὰ λάβῃ μίαν ἀπόφασιν πλέον. Εἶσαι 22 ἐτῶν τώρα. Δόξα τῷ θεῷ τίποτε δὲν σοῦ λείπει, διατὶ νὰ μείνῃς ἄγαμος; Ἐκτὸς τούτου θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ τόσον εὐτυχὴς νὰ σὲ ἰδῶ καλὰ ἀποκαταστημένην. Δὲν περιμένω καμμίαν ἄλλην χαρὰν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Ποτὲ δὲν εἶχον ἴδει τὸν πατεράκη μου τόσῳ συγκεκινημένον. Ποτὲ δὲν μοῦ εἶχεν ὁμιλήσει μὲ τόσον ἐπίσημον τρόπον.

— Καλά, μπαμπᾶ μου, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς τόσῳ πολὺ θὰ ὑπανδρευθῶ!

— Αἴ ! καὶ τί τὸ λὲς σὰν νὰ πρόκειται νὰ κάμῃς καμμίαν θυσίαν· δὲν ἐρωτᾷς τοὐλάχιστον καὶ ποιὸν θὰ πάρῃς;

— Ὅποιον θέλετε, μπαμπᾶ, εἶπα, προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσω.

— Ὄχι, παιδί μου, ὅποιον θέλω, ἀλλ' ἂν τὸν θέλῃς καὶ σὺ· ἂν εἰμπορῇς νὰ τὸν ἀγαπήσῃς καὶ σύ. Αἴ. Λοιπὸν ὁ κ. Ζ., τὸν ὁποῖον πολὺ ὑπολήπτομαι καὶ τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, σὰν παιδί μου, σὲ ἀγαπᾷ, λέγει, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ σὲ εἶδε καὶ ἐπειδὴ εἶμαι ὁ καλλίτερος φίλος του μ' ἔβαλε νὰ σ' ἐρωτήσω, ἂν εἰμπορῇς νὰ τὸν ἀγαπήσῃς ὀλίγον καὶ σύ, ἂν τὸν δέχεσαι τέλος, ὡς σύζυγον, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ δειλὸς δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὸ κάμῃ ὁ ἴδιος. Τί λὲς λοιπόν ;

Εἶχον μείνει ἄναυδος· ὁ κ. Ζ , αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ; αὐτὸς νὰ γείνῃ σύζυγός μου ; Ἦτό ποτε δυνατόν ;

— Σκέψου, παιδί μου, ἐπανέλαβεν ὁ πατήρ μου καὶ ὅτι σοῦ εἴπῃ ἡ καρδιά σου, ἔλα αὔριον εἰς ταῖς τέσσαραις εἰς τὸ γραφεῖόν μου νὰ μοῦ τὸ εἴπῃς. Τὸν Περικλῆ τὸν ἐγνώρισες τώρα ὅπως καὶ ἐγώ. Δὲν εἶναι ὡραῖος, ἀλλὰ εἶναι σὰν καλὸς στρατιωτικός, ἔπειτα εἶναι τόσον καλός, τόσον εὐφυὴς τόσον εὐγενής ! Θὰ εἶσαι εὐτυχὴς μαζῦ του, σοῦ τὸ ἐγγυῶμαι.

Ἐξηκολούθησα νὰ ποτίζω τὰ ἄνθη μου καὶ νὰ καθαρίζω τὰ φύλλα. Σχεδὸν τὰ πλεῖστα μοῦ ἐνεθύμιζον τὰς φροντίδας του, τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ μεὐχαριστήσῃ. Καὶ τὸ ὡραῖον καναράκι ποῦ ἐκελαΐδοῦσε, χαιρόμενον τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αὐτὸς μοῦ τὸ εἶχε προμηθεύσει. Μὲ ἠγάπα, λοιπόν ; αὐτὴ ἡ ἀδιάκοπος φροντίς του, ἡ μέριμνά του δι' ἐμέ, ἦτο ὁ ἔρως του ; Δὲν μοῦ ἐκρύωσε διόλου τὴν καρδιὰ τοῦ πατρός μου ὁ λόγος. Τὸ ἐναντίον τὴν ἠσθανόμην νὰ πάλλῃ ζωηρότερον ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Διὰ πρώτην φορὰν ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν ἐθεώρησα μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς. Διὰ πρώτην φορὰν τὸν ἐσυλλογιζόμην ὅλην τὴν ἡμέραν ἀδιακόπως καὶ τὴν νύκτα σχεδὸν ὅλην. Πρὸς τὰ ἐξημερώματα ἀπεκοιμήθην μὲ μίαν αἴσθησιν γλυκεῖαν, ὡς νὰ ἤμην μικρὸ παιδὶ ἀκόμη καὶ μ' ἐνανούριζεν ἡ μαμμά !

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν εἰς ταῖς τέσσεραις ἤμην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός μου.

— Μπαμπάκα μου θὰ γείνω κυρία Ζ, τοῦ εἶπον, ἐναγκαλιζομένη αὐτόν, καὶ σὺ θὰ γείνῃς εὐτυχὴς καθὼς μοῦ τὸ ὑπεσχέθης. Θὰ γείνωμεν ὅλοι εὐτυχεῖς, προσέθεσα ἀμέσως, ἐπειδὴ τὸν εἶδα νὰ συνοφρυοῦται.

Τὴν ἑσπέραν, κατὰ τὴν συνήθη του ὥραν, ἦλθεν ὁ μνηστήρ μου. Τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεν ἐξ εὐδαιμονίας· εἶχε σχεδὸν μεταμορφωθῆ. Ὅτε μὲ ἔλαβεν ὁ πατήρ μου ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ ὡδήγησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μνηστῆρός μου· ὅτε μοῦ ἔδωκε τὸ φίλημα τῆς μνηστείας καὶ μὲ ἐκάθισε πλησίον του

εἰς τὸ μικρὸ διβανάκι καὶ ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ περιγράψω τί ἠσθανόμην· ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι αὐτὴ ἡ σκέψις ἐκυριάρχησεν εἰς τὴν διάνοιάν μου. Ἄ ! νὰ ἤμην πάντοτε πλησίον του!

Καὶ πράγματι ἔμεινα πάντοτε πλησίον του. Μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας ἔγειναν οἱ γάμοι μας. Ποία ἀντίθεσις μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς καϋμένης Μαριέττας! Ἐκείνης διήρκεσεν ἡ «σελήνη τοῦ μέλιτος» σχεδὸν ὅσον καὶ τὸ ταξείδι τοῦ γάμου των, δι' ἐμὲ δὲν ὑπῆρξε τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουν *σελήνην τοῦ μέλιτος*, ἐπειδὴ καμμία αἰσθητὴ μεταβολὴ δὲν ἐχώρισε διὰ θελκτικοῦ κύκλου μίαν εὐδαίμονα περίοδον τοῦ συζυγικοῦ μου βίου.

Πάντοτε τρυφερός, πάντοτε γλυκύς, πάντοτε φιλόφρων ὁ σύζυγός μου, ποτὲ δὲν μέκαμε νὰ αἰσθανθῶ ὅτι εἶμαι ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον παραβλέπουν, ἐπειδὴ τὸ κατέχουν πλέον, ἀλλὰ προσφιλὲς ὄν, τοῦ ὁποίου ἡ εὔνοια δὲν ἔπαυσέ ποτε νὰ εἶναι ποθητή. Φρίττω ὅταν σκέπτωμαι ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἦτο διαφορετικά.

Ἔχασα τὸν καλόν μου πατέρα πρὸ τριῶν ἐτῶν. Τὸν ἠγάπων ὑπερβολικά, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνθην τὴν πικρίαν, τὴν ἀπελπισίαν, τὴν μόνωσιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθην μετὰ τῆς μαμμᾶς μου τὸν θάνατον. Τώρα ὑπανδρευμένη ἐνόησα καὶ συνησθάνθην κατὰ βάθος τοὺς λόγους τῆς Ἀνδρομάχης πρὸς τὸν Ἕκτορα, ὅτε μᾶς ἐδίδασκεν ὁ καθηγητὴς τὸ Ζ τῆς Ἰλιάδος:

—Σὺ, μοῦ εἶσαι τώρα καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ συγχρόνως καὶ ἀδελφὸς καὶ φίλτατός μου σύζυγος.

Δὲν εἰξεύρω ἂν αὐτὸ ποῦ αἰσθάνομαι ὡς σήμερον ἀκόμη εἶναι ἔρως, ἀλλ' ὅταν λείπῃ ἐκεῖνος, τίποτε δὲν μ' εὐχαριστεῖ. Καὶ τὰ ἄνθη μου, ποῦ τόσον ἀγαπῶ, μοῦ φαίνεται πῶς οὔτε χάριν, οὔτε ἄρωμα ἔχουν πλέον.

Αἱ φίλαι μου ἠπόρησαν ὅτε ἔμαθον τὸν ἀρραβῶνά μου. Μία μάλιστα εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ μοῦ εἴπῃ :

—Καϋμένη, δὲν πολυταιριάζετε· σὺ εἶσαι ἕνα μπιζουδάκι ἐνῷ ὁ ἀρραβωνιαστικός σου δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι εἶναι ὡραῖος ἀνήρ. Τί τοῦ εὑρῆκες ;

– Πολὺ ἐθύμωσα ἐναντίον της καὶ ἔκτοτε αἱ σχέσεις μας ἐψυχράνθησαν. Δὲν εἰξεύρω ἂν εἶνε ὡραῖος ἀνήρ, ἀλλὰ δι' ἐμὲ εἶναι ὁ *μόνος* ἀνήρ.

Ποτὲ δὲν μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ κάμω σύγκρισιν, ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος εἶναι κύριοι καὶ κυρίαι.

— Μὲ ἐννοεῖς, μὲ ἠρώτησε, καὶ ἔστρεψε πρὸς ἐμὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς ἐξ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀναμμένα τὰ μάγουλα.

— Βεβαίως, σ' ἐννοῶ πληρέστατα, τῆς ἀπεκρίθην, σφίγγουσα τὴν χεῖρά της. Ἔκτοτε ἐγείναμεν φίλαι.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου ὁ Ταγματάρχης, κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν μικρὸν τετραετῆ υἱόν του, ὑψηλός, ἀλύγιστος, μελαψὸς μὲ τὸ αὐστηρὸν καὶ κάπως ἀδέξιον ὕφος τῶν παλαιῶν στρατιωτικῶν.

Μ'ἐχαιρέτισεν, ὡς συνήθως, καὶ, ἐνῷ ἐγὼ ἠσπαζόμην τὸν μικρὸν υἱόν των, ἐκεῖνος ἔλεγεν εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Πολὺ εὐχαριστημένη μοῦ φαίνεσαι, Κορίννα· φαίνεται ὅτι ἡ συντροφιὰ τῆς κυρίας διεσκέδασε τὴν λύπην σου.

— Ὦ ! ναί, εἶπεν ἀσπαζομένη με, εἰς αὐτὴν τὴν ὡραίαν γωνίαν τοῦ κήπου διῆλθον τὰς ὡραιοτέρας στιγμάς, ἀφ' ὅτου εὑρισκόμεθα εἰς τὴν πόλιν σας

— Καὶ θὰ διέλθωμεν πολλὰς ἀκόμη ὡραίας ἂν θέλῃς, τῆς ἀπεκρίθην.

Ἀπῆλθον

Ἐγὼ ἔμεινα ἐπί τινα ὥραν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, σκεπτομένη ποίας μυστικὰς συμπαθείας ἐγκλείει ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή ! Τὸ σκότος εἶχεν ἤδη ἐπέλθει καὶ οἱ πρῶτοι ἀστέρες ἤρχισαν σπινθηρίζοντες εἰς τὸ στερέωμα ὡς μεγάλοι ἀδάμαντες. Βαθμηδὸν αἱ κορυφαὶ τῶν κυπαρίσσων καὶ τινων φοινίκων τῶν πλησίον κήπων ἔπαυσαν νὰ διαγράφωνται εὐκρινῶς εἰς τὸ λυκόφως καὶ ἐνῷ τὸ ἄρωμα τῶν λεμονοδένδρων, ἁρμονικῶς συγχεόμενον μὲ τὸ γλυκὺ ἑσπερινὸν ἄρωμα τῆς ἱεροβοτάνης, τοῦ ἰάσμου καὶ τῆς χορείας τῶν λοιπῶν ἀνθέων, ἀνεδίδετο εἰς τὴν χλιαρὰν ἀτμόσφαιραν, μοῦ ἐφάνη ὡς νὰ ἀνέπνεον μαζῦ μὲ αὐτὰ καὶ τὸ γλυκὺ ἄρωμα τῆς ψυχῆς τῆς νέας μου φίλης.

Εἰρήνη Οἰκονομίδου

Ἐν Χαλκίδι τῇ 19 Νοεμβρίου 1896.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ

Ὦ! νύχτα, τὸ σκοτάδι σου ἔχει περίσσια χάρι.
Γιὰ τῆς καρδιαῖς ὅπου πονοῦν. τὰ 'μάτια 'ποῦ δακρύζουν,
Εὖτε παρήγορο τὸ φῶς 'ποῦ χύνει τὸ φεγγάρι,
Καὶ τ'ἄστρα ποῦ χλωμά, χλωμά, τὸν πέπλο σου στολίζουν·
Κλαῖεις καὶ σὺ ὡσὰν κι' ἐμέ, κρυφά, κρυφά, δακρύζεις,
Σ' ὅλη τὴ φύσι διασκορπᾶς δροσιᾶς μαργαριτάρια,
Τὰ λουλουδάκια τοῦ βουνοῦ, εὐσπλαγχνικὰ ποτίζεις,
Δίδεις ζωὴ προσωρινὴ 'ς τοῦ κάμπου τὰ χορτάρια.
Τὴν πονεμμένη μου καρδιά, τὸ σκότος σου δροσίζει,
Προσωρινὴ ἀράπαυσι 'ς τὰ στήθη μου χαρίζει.

Τὸ μάγο σου μυστήριο γλυκὰ μὲ περιβάλλει,
Μισῶ τοῦ ἥλιου τῆς χρυσαῖς, τῆς φλογεραῖς ἀχτίδες,
Ποτέ μου δὲν ἀγάπησα, παρὰ θλιμμένα κάλλη.
Πετοῦν μαζῦ μὲ τὴν αὐγή, οἱ πόθοι, ἡ ἐλπίδες,
Ποῦ ἀραζοῦν γιὰ μιὰ στιγμή, εἰς τὴν νεκρὴ καρδιά μου.
Ἀπὸ μικρὴ σὲ ἀγαπῶ, Βασίλισσα γλυκειά μου.
Ποία Βασίλισσα τῆς γῆς ἔχει τὴν ἐμμορφιά σου,
Τὸ φωτεινὸ τὸ στέμμα σου τὰ πλούτη τὰ 'δικά σου;
Στολίζεσαι μ' ἀτίμητα πετράδια κάθε βράδυ,
Κι' ἀμίλητη, 'περήφανη προβαίνεις 'ς τὸ σκοτάδι.
Ἀπὸ τὰ μαῦρα σου φτερά, πέφτουνε μαγεμμένα,
Ὀνείρατα παρήγορα, εἰς στήθη πονεμμένα.
Ἀπὸ μικρὴ σὲ ἀγαπῶ, Βασίλισσα γλυκειά μου,
Πρὶν νὰ φωλιάσουν βάσανα καὶ πόνοι σ' τὴν καρδιά μου.
Γιατὶ κρυφὸ προαίσθημα τῆς μαύρης συμφορᾶς μου,
Ἔσβυνε τὴν ἀναλαμπὴ τῆς παιδικῆς χαρᾶς μου,
Κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο μ' ἄρεσε πλειότερο τὸ φεγγάρι
Σὰν ἔχυνε 'ς τὸν Βόσπορο τὴ μαγική του χάρι.

Νύχτα γλυκειά! καὶ σὺ θρηνεῖς, πάσχεις καὶ σὺ μαζῦ μου,
Ἄχ ! βλέπεις τὴν ὀδύνη μου, τὴν μαύρη τὴν πληγή μου,
Δῶσέ μου ὄνειρα γλυκά, Νύχτα, καὶ ἀρισέ με,
Ρίξε τὸ μαῦρο πέπλο σου, γιὰ πάντα σκέπασέ με.
Νὰ κοιμηθῶ βαθειά, βαθειά, ποτὲ νὰ μὴν ξυπνήσω,
Ἴσως 'ς τὸ μνῆμα τὸ πικρὸ τὴν λήθη ἀπαντήσω.

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ζωηροτάτη τηρεῖται ἔτι ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐν τῷ Ζαππείῳ διοργανωθείσης Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως τοῦ παρελθόντος Μαΐου. Οἱ ἐπιφανέστεροι ἐκ τῶν καλλιτεχνῶν μας εἶχον τότε ἐκθέσει ὡραῖα ἔργα των, τὰ ὁποῖα τόσος κόσμος ἐκεῖ ἀπεθύμασε καὶ τόσας ἐλπίδας περὶ ἀναγεννήσεως τῆς Τέχνης ἐν Ἑλλάδι ἀνεπτέρωσεν.

Πολλά, πλεῖστα ἐκ τῶν ἔργων τούτων ἐπωλήθησαν εἰς τιμὰς ὅπωσδήποτε γενναίας, πραγμ' ὅπερ πιστοποιεῖ, ὅτι καὶ ἡ ἑλληνικὴ Τέχνη ἤρχισε νὰ ἐκτιμᾶται ἐν Ἑλλάδι, καὶ ὅτι αἰσιώτεραι ἡμέραι ἀρχίζουν νὰ ἀνατέλλουν διὰ τοὺς μέχρι πρὸ ὀλίγου τόσον ἀπογοητευμένους καλλιτέχνας μας.

Ἡ ἐξ ἐρασιτεχνῶν ἐπιτροπή, ἡ διοργανώσασα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὴν Καλλιτεχνικὴν ταύτην Ἔκθεσιν ἐνισχυθεῖσα ἐκ τῆς ἐνθαρρύνσεως καὶ ὁρμοθύμου ὑποστηρίξεως, ἧς αὕτη ἔτυχε παρὰ τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, ἀπεφάσισε νὰ διοργανώσῃ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τοιαύτην, ἥτις θὰ εἶναι ἀναμφιβόλως τελειοτέρα καὶ πλουσιωτέρα τῆς τοῦ παρελθόντος.

Ἀληθῶς συγχαρητήρια καὶ εὐγνωμοσύνης ἔκφρασις ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην, τὴν ἀποτελουμένην παρὰ τῶν κ.κ. Θ. Βελικνίτου Ι. Δούσμανη καὶ Ι. Κανάκη, οἵτινες διὰ τῆς ἐτησίας ταύτης Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως θὰ δώσουν ζωὴν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν παρ' ἡμῖν κίνησιν καὶ θὰ ἀναπτύξουν τὴν ἁμιλλαν καὶ φιλοτιμίαν τῶν καλλιτεχνῶν πρὸς παραγωγὴν ἔργων τελειοτέρων καὶ ἀνταξίων τῆς φήμης καὶ τῆς τελειότητος, εἰς ἣν προήχθη παρ' ἡμῖν ἡ Τέχνη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Πάντα τὰ ἀποστελλόμενα ἔργα δέον νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸν κ. Ι. Κανάκην, Σύμβουλον τῆς ἐπι ροπῆς τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως.

Γίνονται δεκτὰ τοιαῦτα μέχρις 8 Μαρτίου 1897.

Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Ἡ εὐγένεια ἐκφράζεται διὰ τῶν συνηθειῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἰδιοτροπία καὶ ὁ νεωτερισμὸς ἔχουσι τὸ μέρος των.

Ὁ Bruyére θυμησίως τὴν ἐχχρακτήρισεν. «Ἡ εὐγένεια, λέγει, δὲν ἀποδεικνύει πάντοτε τὴν ἀγαθότητα, τὴν δικαιοσύνην, τὴν φιλοφροσύνην, τὴν εὐγνωμοσύνην· ἀλλὰ τοὐλάχιστον κοσμεῖται δι' αὐτῶν καὶ παρουσιάζει τὸν ἄνθρωπον ἐξωτερικῶς τοιοῦτον, ὁποῖος ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐσωτερικῶς.

Δύναταί τις νὰ ὁρίσῃ τὸ πνεῦμα τῆς εὐγενείας, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ· ἀκολουθεῖ τὰς ἕξεις τοῦ κόσμου· κανονίζεται ἐκ τοῦ χρόνου, τοῦ τόπου, τῶν προσώπων καὶ δὲν παρουσιάζεται ἡ αὐτὴ εἰς ἀμφότερα τὰ φῦλα, οὔτε εἰς τὰς διαφόρους συνθήκας τοῦ βίου. Τὸ πνεῦμα μόνον του δὲν τὴν μαντεύει, τὴν μιμεῖται ὅμως καὶ τὴν τελειοποιεῖ».

Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια ἐπιβάλλει εἰς ἕκαστον φροντίδας καὶ φιλοφρονήσεις, ἃς οὐδεὶς κώδηξ τοῦ γνωρίζειν τὸ ζῆν δὲν δύναται νὰ διατυπώσῃ πιστῶς. Εἰς κοινωνίαν οἵα ἡ ἡμετέρα, ἥτις ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῶν καθημερινῶν ὑποθέσεων, ἡ ἄλλοτε ἐθιμοτυπία περιορίζεται εἴς τινας κανόνας. Ἐν ὀλίγοις συνοψίζομεν τοὺς κυριωτέρους:

1ον) Πρέπει νὰ εἶνέ τις μᾶλλον πολὺ εὐγενὴς παρὰ ὀλίγον.

2ον) Ὁ καλῶς ἀνατεθραμμένος ὀφείλει εἰς τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου νὰ ἑνώνῃ συνεχῆ προθυμίαν μὲ περιεσκεμμένην καὶ προσηνῆ φιλοφροσύνην.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Ἀριστέα Παλιούρα**

Η ΝΕΑ ΖΩΗ

Πολὺ εὐχάριστον εἴδησιν ἀγγέλλομεν σήμερον πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας. Δύω ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμμένων τοῦ καλάμου ἐργατῶν, δύω ἐξέχουσαι εἰς τὸν φιλολογικόν μας κόσμον προσωπικότητες, ὁ κ. Κωστῆς Παλαμᾶς καὶ ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος ἀπεφάσισαν τὴν ἔκδοσιν ἑβδομαδιαίου Περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον *Νέα Ζωή*.

Τὸ Περιοδικὸν τοῦ τοκαθαρῶς φιλολογικὸν καὶ λολοτεχνικὸν θὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὰς στήλας του τὴν ἀγνοτέραν ἐργασίαν τῶν παρ' ἡμῖν λογογράφων καὶ ποιητῶν, οἵτινες οὕτω ἀδελφωμένοι θὰ ἐργασθοῦν ἀπὸ κοινοῦ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς φιλολογίας καὶ τῆς Τέχνης, ἥτις τόσην ἔχει ἀνάγαγν εἰδικοῦ ὀργάνου.

Εἰς τὴν νέαν συνάδελφον εὐχόμεθα ἐπιτυχίαν ἀνάλογον πρὸς τὸν εὐγενῆ σκοπόν, ὃν ἐπιδιώκει, πρὸς τὰς ἀναγνωστρίας μας δὲ συνιστῶμεν θερμῶς τὴν *Νέαν Ζωήν*, δι' ἧς θὰ ἀναζήσῃ καὶ προαχθῇ ἡ ἐν Ἑλλάδι φιλολογία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ. Ν. Σάμον. Πολύ, πολὺ εὐχαριστῶ δι' ὡραίαν καὶ εὐγενῆ ἐπιστολήν. Γράφω δίδουσα καὶ ζητουμένας παρὰ κ. Ν. πληροφορίας.—Καν Π. Λ. Λεμησσὸν Ἐπιστολή σας μετὰ τοκομεριδίων ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ ἀπείρως δι' εὐγενεῖς φροντίδας.— Καν Ι. Φ. Λεμησσόν. Θέλω πράξει ὅ,τι εἶναι δυνατόν, ἵνα ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Θὰ ἦτο ἐν τούτοις ἀνάγκη νὰ εἰξεύρω τί προσφέρετε.— Καν Αἰ. Δ. Αἴγιον. Ἀντίτιμον 6 τευχῶν «Ἱστορ. τῆς Γυναικὸς» ἐλήφθη. Εὐχαριστίας πολλάς. — Καν Ε. Μ. Κρ. Σπάρτην. Θερμοτάτην εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενεῖς ἐνεργείας ὑπὲρ «Ἱστορίας τῆς Γυναικός». Συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Δρ 25 ἐλήφθησαν. Γράφω.—Καν Ε. Φ. Ἀθήνας. Εἶναι τόσον ἀτελῆ καὶ ἄτεχνα, ὥστε μὲ δλην μου τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀδυνατῶ νὰ τὰ δημοσιεύσω.— Καν Δ. Π. Πάτρας. Ἀλλὰ νομίζετε λοιπὸν ὅτι ἀρκεῖ κανεὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ δύο ὁμοιοκαταληξίας διὰ νὰ δύναται νὰ γράφῃ στίχους; Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἀναγκάζομαι ἐνίοτε νὰ δημοσιεύω διὰ λόγους ἀνωτέρους τῆς θελήσεώς μου στίχους, τῶν ὁποίων ἡ μόνη ἀξία ἔγκειται εἰς τὴν ὁμοιομοιοκαταληξίαν, ἀλλὰ δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι νοήμων καὶ ἀνεπτυγμένη ὡς σεῖς, πρέπει νὰ φιλοδοξῆτε τοιαύτην δόξαν Παρὰ νὰ γράφητε κοινοτοπίας καὶ ἀνοησίας ὁμοιοκοταλήκτους, προσπαθήσατε νὰ γράψητε τίποτε καλλίτερον καὶ πρωτοτυπότερον πεζόν, ἢ τοὐλάχιστον μίαν καλὴν μετάφρασιν. Αὐτὴ εἶναι εἰλικρινὴς συμβουλή, ἡ ὁποία ἐλπίζω ὅτι θὰ μελετηθῇ καὶ ἀπὸ ἄλλας. — Δα Ι. Κ. Μεσολόγγιον. Δὲν ἔλαβα καιρὸν νὰ τὸ ἴδω. Εὐχαριστῶ διὰ προθυμίαν.— Καν Ε. Κ. Λαμίαν. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 24, ἀντιτίμου «Ἱστορ. τῆς Γυναικὸς» ἐλήφθη. Σᾶς εὐγνωμονῶ δι' ἐπιεικεῖς κρίσεις καὶ πρόθυμον ἐνέργειαν. — Κον Ν. Γ. Χανία. Ἡσύχασα τέλος πάντων. Ἐλπίζω ὅτι τὰ διὰ Ρέθυμνον προοριζόμενα χρήματα καὶ ὑφάσματα ἀπεστάλησαν ἤδη.—Καν Ι. Ε. Λ. Λῃξούριον. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς, διότι καὶ ὑπὸ τοιαύτας ἀκόμη περιστάσεις εἰργάσθητε μετὰ τόσου ζήλου. Πέντε συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. 3ον ἐκδοθὲν τεύχος ἀποστέλλεται πρὸς πάσας.—Καν Αἰ Β. Ἀθήνας. Δὲν τὸ νομίζω πρέπον διὰ νεάνιδα, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν προλήψεων τὰς ὁποίας

δὲν δύναται μία κόρη νὰ ἀψηφῇ πάντοτε ἀκινδύνως.—Καν Αἰ Κ. Κ. Ἀργοστόλιον. 10 δρ. ἐλήφθησαν. Ἄπειρον εὐγνωμοσύνην καὶ δι' ἐνθουσιώδεις ὑπὲρ τοῦ ἔργου κρίσεις καὶ δι' εὐγενῆ ἐνθάρρυνσιν.— Κον Μ. Κ. Βρατζλαν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη μετὰ φρ. χρ. 10?. Εὐχαριστίας πολλάς. Κον Σπ. Στ. Κάϊρον. — Καν Αἰ Γρ. Στ. Manchester. Ἡ γνωριμία αὐτὴ μὲ εὐχαρίστησε μεγάλως, ἀνυπομόνως δὲ ἀναμένω καὶ τὴν ἄλλην. Τὸ πρῶτον ἀποσταλὲν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» διότι εἶναι πολὺ ἐπαναστατικὸν καὶ θὰ ἀποκλεισθῶμεν οὕτω ἐκ τῆς ἐν Τουρκίᾳ κυκλοφορίας. Ἠκολούθησα ἐν τούτοις τὴν ἐπιθυμίαν σας εἰς τοῦτο.—Κον Π. Κ. Μ. Κεφαλληνίαν. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 20 ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας πρὸς διάδοσιν τῆς Ἱστορίας τῆς Γυναικός. Τὸ γ'. τεῦχος ἀποστέλλεται πρὸς πάσας τὰς συνδρομητρίας. — Κας κ. Ε. Τσ. Πάτρας, Κ. Ε. Δ. Λαμίαν, Ι. Κ Δ. Μελιγαλᾶ, Α. Π. Τεργέστην. Δ. Οἰκ. Λιβόρνον, Μ. Ν. Αἴγιναν, Αἰ. Α. Μάλταν, Ε. Ξ. Βρυξέλλας Π. Α. Παρθένιον, χρήματα ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Σβίγκοι. Θέτετε εἰς τὸ τέντζερι μίαν κουταλιὰν βούτυρον καὶ μίαν κουταλιὰν ζάχαριν ψιλήν. Τὸ βάζετε εἰς τὴν φωτιὰν καὶ λυώνει. Προσθέτετε 100 δρ. γάλα καὶ ὅταν χλιάνῃ καλά, τὸ ἀποσύρετε ἀπὸ τὴν φωτιὰν καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ κρυώσουν. Τότε ρίπτετε ἡμίσειαν ὀκ. γαλλικὴν φαρίναν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ δουλεύετε, ὥστε νὰ λυώσῃ καλά. Ὅταν ἔχει ὅλον συσσωματωθῆ, τὸ θέτετε ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι καλὰ σκεπασμένη μὲ στάκτην καὶ τὸ ἀνακατεύετε μὲ ξυλίνην κουτάλαν, ἕως οὗ ἀπορροφήσῃ ὅλην τὴν ὑγρασίαν ὅπου ἔχει καὶ ξηρανθῇ σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν. Τότε τὸ κατεβάζετε, τὸ ἀφίνετε νὰ κρυώσῃ καὶ ἀρχίζετε νὰ τὸ ζυμόνετε καλά, προσθέτουσαι ἀνὰ ἓν κίτρινον αὐγοῦ. Ὅταν φθάσετε εἰς τὰ ἐννέα αὐγά, τότε ἐξακολουθῆτε νὰ ζυμόνετε, προσθέτουσαι καὶ λευκὰ τῶν αὐγῶν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Μετὰ τὸ τέλος αὐτῶν ἀρχίζετε νὰ προσθέτητε πάλιν κίτρινα, ἕως ὅτου νὰ μαλακώσῃ τόσον ἡ ζύμη, ὥστε νὰ εἶνε καλή. Διὰ τὰς δόσεις αὐτὰς συνήθως ἀπαιτοῦνται 18 αὐγά. Ἀφοῦ τὰ ζυμώσητε καλά, ἀφίνετε τὴν ζύμην ἐπὶ τρεῖς ὥρας.

Τότε βάζετε μισὸ κουταλάκι σόδα καὶ 1 κουταλάκι ζάχαρι καὶ τὰ ζυμόνετε καλὰ μαζῆ μὲ τὴν ζύμην. Θέτετε εἰς τέντζερι καθαρὸν ἀφθονον βούτυρον νὰ βράζῃ, περίπου 300 δρ., κόπτετε τὴν ζύμην μὲ τὸ κουτάλι, ὅπως τοὺς λουκουμάδες καὶ τοὺς ρίπτετε νὰ βράσουν. Ἅμα κοκκινίσουν εἶναι ἕτοιμοι. Τοὺς ἀνασύρετε μὲ τρυπητὴν κουτάλαν, τοὺς βάζετε εἰς πιατέλαν, ἑτοιμάζετε ἰδιαιτέρως σιρόπι μὲ ζάχαριν, τοὺς τὸ χύνετε καὶ τοὺς ἐπιπάσσεται μὲ κανέλλαν.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΚΡΙΒΟΥ

Ποῖος δὲν τὸ εἰξεύρει, ποία Ἀθηναία κυρία δὲν τὸ ἔχει ἐπισκεφθῆ ἵνα προμηθευθῇ τὰ εὐθηνὰ καὶ ὡραῖα ὑφάσματα τῶν φορεμάτων καὶ ἄλλων ρουχικῶν τῆς καθημερινῆς χρήσεως;

Δὲν συνιστᾶται λοιπὸν πρὸς τὰς Ἀθηναίας σήμερον, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπισκεπτομένας τὰς Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι ἠμποροῦν νὰ προμηθευθοῦν ἐξ αὐτοῦ τόσον εὐθηνὰ πράγματα καὶ ἐν ταὐτῷ μὲ τόσον γοῦστο καὶ εἰς τοὺς χρωματισμοὺς καὶ εἰς τὰ σχέδια.

Τὸ νέον κατάστημα τῶν Ἀδελφῶν Ἀκριβοῦ εὑρίσκεται τώρα εἰς τὸ καινουργὲς ἰδιόκτητον μαγαζεῖόν των, τὸ ὀλίγον ὑψηλότερα τοῦ πρώτου, πάντοτε ὅμως ἐπὶ τῆς ὄπισθεν τῆς στοᾶς Μελᾶ, ὁδοῦ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΛΕΓΓΕΡΗ

Τώρα μὲ τὴν προσέγγισιν τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων ὑπομιμνήσκομεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας ὅτι τὸ πλουσιώτατον κατάστημα Λέγγερη τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἀπέναντι τῆς στοᾶς Μελᾶ, ἔχει ἐφοδιασθῆ μὲ ὅλα τὰ εἴδη μαλλίνων καὶ μαλλοβαμβάκων φορεμάτων καὶ κασμιρίων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ χρησιμεύσουν ὡς δῶρα χρήσιμα καὶ πρακτικά, ὄχι ὅμως καὶ δαπανηρά.

Πλὴν τούτου τὸ κατάστημα Λέγγερη ἔχει φέρει ἐσχάτως μεγάλην συλλογὴν λινῶν τραπεζομανδυλῶν καὶ πετσετῶν, λευκῶν πανίων, χασέδων καὶ περκαλίων, λινῶν καὶ βαμβακερῶν σινδόνων, ὡραίων χειρομάκτρων, ὡραίων μαλλίνων κουβερτῶν καὶ τραπεζομανδύλων πολυτελείας καὶ ἐν γένει παντὸς πράγματος χρησίμου διὰ τὴν οἰκογενειακὴν ἱματιοθήκην.

Αἱ τιμαὶ τοῦ μεγάλου καταστήματος κ. Λέγγερη ἑνὸς ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων Ἀθηναϊκῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων εἶναι κατώτεραι παντὸς συναγωνισμοῦ.

Η ΝΥΚΤΟΠΟΥΛΑ

Ἐνίοτε κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. τὴν συνῆντά τις εἰς τοὺς λειμῶνας, μακρὰν τοῦ χωρίου συλλέγουσαν χόρτα. Ἦτο γυμνόπους καὶ ἐφόρει ἐν ράκος δι' ἐσθῆτα. Ἀλλὰ τὸ χρυσίζον μέτωπόν της ἔλαμπεν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς κόμης της, ὡς ἡ σελήνη τῆς νυκτὸς. Ἂν καὶ ἦτο νέα καὶ ὡραία, ἐν τούτοις πάντες τὴν ἀπέφευγον, διότι ἔλεγον ὅτι ἡ φωνή της ἐπεκαλεῖτο τὴν κόλασιν καὶ τὸ βλέμμα της ἐγοήτευεν....

Μίαν ἑσπέραν ὁ ἰατρὸς Στέφανος τὴν εὑρῆκε περιπλανωμένην ἀσκόπως εἰς τὰς ὁδούς. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὸ δημαρχεῖον, τὸ ἄσυλον τοῦτο τῶν ἀστέγων, εἶχεν ἤδη κλείσῃ· ὁ γέρων συμπαρέλαβε τὸ παιδίον εἰς τὴν οἰκίαν του, εὑρισκομένην ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους.

Ἦτο σχεδὸν νεκρὰ ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς πείνης· τῇ ἔδωκε νὰ πίῃ ὀλίγον γάλα καὶ ἔπειτα τὴν ἠρώτησε:

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι; καὶ πῶς ὀνομάζεσαι;

— Δώδεκα ἐτῶν, καὶ ὀνομάζομαι Νυκτοπούλα.

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ὄνομα, θὰ ἔχῃς ἀναμφιβόλως ἄλλο.

— Ἡ μήτηρ μου μὲ ἀπεκάλει οὕτω

— Ἡ μήτηρ σου! διατί σὲ ἀφίνει νὰ περιφέρεσαι εἰς τὶς ὁδούς;

— Μὲ ἐδίωξε, διότι λέγει ὅτι τρώγω, χωρὶς νὰ κερδίζω τίποτε.

— Μὴν ἀνησυχῇς, θὰ τὴν ἐπανεύρωμεν καὶ τότε.....

— Ὦ! ὄχι, ἐὰν ἐπιστρέψω θὰ μὲ φονεύσῃ

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μικρᾶς ἐξέφραζον τόσον φόβον, ὥστε ὁ γέρων συνεκινήθη.

Ἔσυρεν ἐκ τῆς κλίνης του ἓν στρῶμα ἀχύρινον καὶ ἓν ἐφάπλωμα καὶ τὰ ἐπέθεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— Κοιμήθητι, τῇ λέγει, αὔριον θὰ ἴδωμεν.

Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς προχείρου στρωμνῆς της καὶ ἔκλεισε μετ' ὀλίγον τὰ βλέφαρα.

Ὁ Στέφανος τὴν παρετήρει. Ποτὲ ἡ μακρὰ καὶ μονότονος ζωή του δὲν ἀνίκρυσεν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν: ἓν τέκνον.

Ἐπιδοθεὶς μετὰ ζήλου εἰς τὰς σπουδάς, ἢ φροντίζων διὰ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων, δὲν εἶχεν οὔτε τὸν καιρόν, οὔτε τὴν φαντασίαν νὰ ἀγαπήσῃ. Καὶ ἰδοὺ ὅπου συνεκινεῖτο

— Πτωχὴ μικοά, ἐψιθύρισεν, εἶνε ἐγκαταλελειμμένη ὅπως ἐγώ.

Ἡ ἰδέα τῷ ἐπῆλθε νὰ κρατήσῃ παρ' αὐτῷ τὴν μικρὰν, καὶ ὅταν ἀφυπνίσθη τῇ εἶπεν ἁπλῶς:—Θὰ μένῃς πλησίον μου.

Ἤγειρε πρὸς αὐτὸν τοὺς πλήρεις εὐγνωμοσύνης ὀφθαλμούς της, ἔπειτα. γονυπετήσασα, ἔθεσε τὸ ὠχρὸν μικρὸν στόμα ἐπὶ τῶν χονδρῶν ὑποδημάτων τοῦ εὐεργέτου της.

Σὺν τῷ χρόνῳ ὁ γέρων ἐγένετο δύστροπος. Καὶ τοῦ λοιποῦ, ηὔξανε πλησίον του, ἡ νεᾶνις ἀκαλλιέργητος ὡς φυτὸν εἰς τὴν γωνίαν ἑνὸς λίθου.

Διότι ἡ γεροντικὴ αὕτη καρδία εἶχε καὶ τὰς συνηθείας της· ἀποξηρανθεῖσα ἐκ τῆς ἀδιαφορίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνθήσῃ ἐν τῇ ἀγάπῃ, Μετεχειρίζετο δὲ αὐτήν, ἄλλοτε μὲν ὡς ὑπηρέτριαν, ἄλλοτε δὲ ὡς κύνα, καὶ πότε ὡς κόρην. Τοὺς φιλικοὺς λόγους τῶν πρώτων ὡρῶν διεδέχοντο αἱ ἐπιπλήξεις, καὶ ἐνίοτε τὰ κτυπήματα.

Ἀλλ' ἡ μικρὰ κόρη εὕρισκε παραμυθίαν καὶ ἀνακούφισιν εἰς τὴν σπουδήν. Διότι μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ Στέφανος τῇ ἔμαθε νὰ ἀναγινώσκῃ τῇ ἔμαθε τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθέων εἰς τὸν λειμῶνα καὶ τῶν ἀστέρων εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐνίοτε τὸν συνώδευεν εἰς τὰς νυκτερινὰς του ἐκδρομὰς μετὰ προσοχῆς δὲ τὸν παρετήρει ὅτε, σκυμμένος ἐφ' ἑνὸς πληγωμένου, ἐπέθετεν ἐπίδεσμον, γινόμενος πλέον ἱκανὸς ἐκ πείρας. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἔμαθε καὶ αὕτη ὅπως τὸν διδάσκαλόν της νὰ κατασκευάζῃ ἰατρικά.

Οἱ χωρικοὶ ὅμως, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Στέφανος δὲν ἦτο παρὰ εἴς γόης, δὲν ἔλειψαν νὰ φλυαρίσουν καὶ διὰ τὴν Νυκτοπούλαν. Ἐπι-

Plus de Cheveux blancs !

EAU SALLÊS

CETTE EAU

SANS RIVALE

PROGRESSIVE OU INSTANTANÉE

Rend aux **Cheveux**, **gris** ou **blancs**, et à la **Barbe**, leur **couleur primitive** · **BLOND, CHATAIN, NOIR.—Une** ou **deux** applications suffisent, sans préparations, ni lavage.

Produit inoffensif.—RESULTAT GARANTI.

50 Années de Succès !

Parfumeur-Chimiste, **73, Rue Turbigo, PARIS.**

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΤΑ

Κατηργήθησαν πλέον τὰ τεχνητὰ ἄνθη καὶ ἀπὸ τὰς αἰθούσας καὶ ἀπὸ τὰς κηδείας καὶ ἀπὸ τὰ φορέματα τῶν χορῶν. Παντοῦ τὰ φυσικὰ βασιλεύουν. Μία ὡραία φυσικὴ ἀνθοδέσμη, ἓν ὡραῖον φυτὸν εἰς αἴθουσαν στολίζουν περισσότερον ἀπὸ ἓν ἔπιπλον ἢ ἓν κομψοτέχνημα ὅσον πλούσιον καὶ ἂν εἶναι τοῦτο.

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀνθοπωλεῖον τοῦ κ. Κανδόρου, ἔχει θαυμασίαν συλλογὴν φυσικῶν ἀνθέων καὶ φυτῶν, καὶ τὸ ἁπλούστατα δὲ διεσκευασμένον οἴκημα δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς κομψὸν καὶ πλούσιον ἐνδιαίτημα, ἐὰν στολίζεται μὲ φυτὰ καὶ ἄνθη τοῦ κ. Κανδόρου. Τιμαὶ μετριώταται.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὁ κ **Φωστήρας** ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑποδηματοποιείου τῶν Κυριῶν ἐπὶ τρίμηνον σπουδάσας ἐκ τοῦ σύνεγγυς εἰς τὰ μέγιστα τῶν Παρισίων Ἐργοστάσια καὶ τελειοποιήσας τὴν δύσκολον τέχνην τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑποδημάτων καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ ἄνετον βάδισμα, κατώρθωσε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἀρχαῖον Λόγιον, «καὶ βῆμα ποδὸς καὶ γέλως ὀδόντων» κ τ.λ.

Ποία Κυρία ἢ Δεσποινίς, καλαίσθητος δὲν θὰ παραγγείλῃ ἐφέτος τὰ ὑποδήματά της εἰς τὸ τελείως ὠργανωσμένον Ἐργοστάσιον τῶν Κυριῶν, τὸ ἄνωθεν τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Φωστήρα. Ὅτι δήποτε δέρμα καὶ ὅτι δήποτε σχῆμα ἂν ζητήσῃ τις, θέλει εὕρει εἰς πλουσιωτάτην συλλογήν.

ΑΝΤ. ΤΑΣΣΙΑΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΙΛΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

ΑΝΔΡΩΝ, ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΩΝ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 82. ἀπέναντι οἰκίας Σκουζέ

Πλοῦτος καὶ ποικιλία εἰς ὅλα τὰ εἴδη Τιμαὶ εὐθηνότατα, ἀνεπίδεκτοι συναγωνισμοῦ. Ἐσώρρουχα ἕτοιμα ἢ κατὰ παραγγελίαν. Ἕτοιμοι ἢ κατὰ παραγγελίαν γυναικεῖοι πῖλοι. Πρόθυμος καὶ ταχυτάτη ἐκτέλεσις πάσης παραγγελίας. Δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ μέτρων. Δεκταὶ παραγγελίαι προικῶν καὶ βαπτιστικῶν.

LIBRAIRIE FRANÇAIS NILSON

Μεταξὺ τῶν κέντρων τῆς φιλολογικῆς κινήσεως τὸ βιβλιοπωλεῖον Βίλμπεργ· κατ' αὐτὰς συγκεντρόνει ὅλον τὸν κόσμον τῶν ἀναγινωσκουσῶν καὶ ἀναγινωσκόντων, οἵτιτινες θαυμάζουν τὰ ὡραῖα νέα βιβλία τὰ εἰς πάσας, τὰς γλώσσας ἐκεῖ ἐκτεθημένα, τὰς πολυτελεῖς ἐκδόσεις τὰς τόσον καταλλήλους διὰ δῶρα τοῦ Νέου ἔτους.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΟΥΒΡ

125—ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ—125

Ὅλα τὰ εἴδη τῆς ὑαλουργικῆς, ὅλαι αἱ συσκευαὶ τῆς τραπέζης καὶ τοῦ τείου, ἐκ φαϊὰν καὶ πορσελάνης, ὅλοι οἱ πολύτιμοι κρύσταλλοι εἰς εἴδη ἀπολύτου χρησιμότητος καὶ ὑπερτάτης πολυτελείας, ὅλα τὰ εἴδη τεῦ φωτισμοῦ ἀπὸ τῶν μικροσκοπικῶν κανδυλῶν μέχρι τῶν κολοσσιαίων λαμπῶν καὶ τῶν ὡραίων πολυελαίων, ὅλα τὰ εἴδη τῶν ἀνθοδοχῶν καὶ τῶν κομψοτεχνημάτων τῶν τραπεζῶν εὑρίσκονται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου κατάστημα τοῦ κ. Κανελοπούλου.

Ἕνεκα δὲ τῆς μεγάλης ἐν αὐτῷ ἐμπορικῆς κινήσεως καὶ κυκλοφορίας, ἕνεκα τῶν μεγάλων βιομηχανικῶν οἴκων, παρ' ὧν ἐφοδιάζεται πάντα τὰ εἴδη του τὸ κατάστημα τοῦτο, αἱ τιμαί του εἶναι κατώτεραι ὅλων τῶν ἄλλων κατὰ 40 o]o.

ΕΛΕΝΗ ΓΟΡΤΥΝΙΟΥ (πρώην Πετρῆ)

ΜΟΔΙΣΤΑ

Κομψότης, καλαισθησία, στερεότης καὶ εὐθηνία ἀνεπίδεκτος συναγωνισμοῦ εἶναι οἱ τίτλοι τῆς κ. Γορτυνίου.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λυκαβητοῦ ἀριθ. 11 κατάστημά της θὰ εὕρωσιν αἱ ἀναγνώστριαί μας τὴν κ. Γορτυνίου, ἧς ἡ περὶ τὸ κόπτειν τέχνη φημίζεται ὡς φιλόκαλοι καὶ καλαίσθητοι Κυρίαι καὶ δεσποινίδες πελάτιδές της μετ' ἐνθους σιασμοῦ ὁμολογοῦν.

Δέχεται παραγγελίας καὶ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν.

στεύετο γενικῶς, ὅτι αὕτη ἦτο τὸ δαιμόνιον πνεῦμα, δι' οὗ ὁ γέρων γόης ἐδιδάσκετο τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης. Μερικοὶ τὴν παρετήρουν μετὰ περιφρονήσεως καὶ ἄλλοι μετὰ φόβου. Αἱ γυναῖκες ἔκαμνον τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ὅταν διήρχετο πρὸ αὐτῶν καὶ οἱ ἀγυιόπαιδες τὴν ἐλιθοβόλουν.

Κατὰ τὰς ἑορτάς, ἀπουσιάζοντος τοῦ Στεφάνου, διέφευγε τοῦ Ἀπολωλότος δάσους—οὕτω ἐκάλουν τὸν κῆπον των περιφραγμένον μὲ δένδρα—καὶ διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ἤρχετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐγονυπέτει πρὸ τῆς Παναγίας, ὀρθίας ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης καὶ ἔλεγε τὴν μικρὰν προσευχήν της. Ἀλλὰ μακρόθεν μερικὰ παιδιὰ τὴν παρετήρουν καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτὴν ψιθυρίζοντα.

— Φύγε λοιπόν, ἔχιδνα· δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ θέσις τοῦ διαβόλου. Ἐξήρχετο τότε τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἔμενεν ὀρθία πρὸ τῆς θύρας ἐπὶ τῶν βαθμίδων, παρατηροῦσα μακρόθεν αὐτὸν τὸν θεόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀπεμάκρυνον.

Τὰ ἔτη παρήρχοντο καὶ ἡ νέα κόρη ἐγίνετο ὡραιοτέρα. Γνωρίζουσα δέ, ὁποῖον μῖσος ἔτρεφον πρὸς αὐτὴν οἱ ἄνθρωποι, εἶχε καθ' ὑπόδειγμα τοῦ γηραιοῦ διδασκάλου της, ὡς μόνους φίλους τὰ βιβλία της, καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην διασκέδασιν τὰ ἄνθη.

Μίαν ἡμέραν ὁ γέρων ἔπεσεν ἀσθενής. Καθημένη πλησίον τῆς κλίνης του ἡ Νυκτοπούλα, ἐπιμελῶς ἐφρόντιζε δι' αὐτόν. Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἐνῷ ἐκοιμᾶτο, ἐκτύπησαν βιαίως εἰς τὴν θύραν.

— Ἀνοίξατε γρήγορα, ἐφώναζον, εἶμαι ὁ Ἰωάννης ὁ ἐνοικιαστής.

Ἂν καὶ συνειθισμένη εἰς ἐπισκέψεις καὶ εἰς πλέον προκεχωρημένην ὥραν, ἡ νέα κόρη ἐδίσταζεν.

Ὁ Ἰωάννης τὴν μετεχειρίσθη τόσον κακῶς ἄλλοτε.

— Ἄνοιξε λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ γέρων, ὅστις ἀφυπνίσθη.

Ὑπήκουσεν· εἰς νέος μὲ ἔκφρασιν ἀνυπόμονον εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

— Στέφανε, ἔλα, ἡ μήτηρ μου ἀποθνήσκει.

Ὁ γέρων ἐκάθισεν ὀλίγον.

Ἀδύνατον. λέγει, δὲν δύναμαι νὰ παραπατήσω.

— Ἀλλοίμονον! ἐστέναξεν ὁ χωρικός, καὶ ὁ ἰατρὸς ὅστις ἀνεχώρησε διὰ τὴν πόλιν· ἡ μήτηρ μου λοιπὸν θὰ ἀποθάνῃ ἐλλείψει ἰατρικῆς βοηθείας;

— Ὄχι, ἡ Νυκτοπούλα θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν θέσιν μου· θὰ τὴν περιποιηθῇ ὅπως ἐγώ.

— Ἀλλά....ἐτόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ ἡ πτωχὴ νεᾶνις.

— Πήγαινε, λοιπόν, τῇ λέγει ὁ Στέφανος· πρέπει νὰ ἀνταποδίδῃ τις τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ κακοῦ· εἶνε γενναιότερον.... Ἀλλὰ καὶ μοχθηρότερον, ἐπιπρόσθεσεν. Ἔρριψεν ἓν κάλυμμα ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἔλαβεν ἓν φιαλίδιον ἀνὰ χεῖρας καὶ ἠκολούθησε τὸν Ἰωάννην εἰς τὸ σκότος.

Ὑπὸ τὰ θορυβοῦντα φυλλώματα ἐβάδιζον πλησίον ἀλλήλων, χωρὶς νὰ προφέρωσι λέξιν. Τέλος ἡ Νυκτοπούλα ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ τὴν σιωπήν, καὶ ἠρώτησε.

— Τί ἔχει ἡ μήτηρ σου;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπήντησεν ὁ νέος, ὅταν ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν τράπεζαν ἔπεσε κατὰ γῆς χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἔσπευσε τὸ βῆμα, ἐπιθυμοῦσα νὰ φθάσῃ γρηγωρότερον εἰς τὸ χωρίον καὶ σώσῃ τὴν ἀσθενῆ.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐπαύλεως, ἡ μήτηρ τοῦ Ἰωάννου, ἔκειτο ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης της. Φίλοι τε καὶ συγγενεῖς τὴν περιεκύκλουν· ὅλοι ὑπεχώρησαν πρὸ τῆς νεάνιδος.

— Διατὶ ἔφερες τὴν Νυκτοπούλαν, ἀντὶ τοῦ ἰατροῦ; ἠρώτησαν.

— Δὲν εἶνε σφάλμα μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, καὶ διηγήθη τὴν ἀδιαθεσίαν τοῦ Στεφάνου.

Μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἡ μικρὰ ἔθεσε τὴν ἀσθενῆ ὁριζοντίως, ἐξήτασε τὴν καρδίαν, καὶ τῇ ἔδωκε νὰ ἀναπνεύσῃ τὸ περιεχόμενο τοῦ φιαλιδίου. Αὕτη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ τοὺς ἐπανέκλεισε μετὰ φρίκης, ἀναγνωρίσασα τὴν Νυκτοπούλαν.

Ὁ Ἰωάννης ὅπως παρετήρει ὅλας τὰς κινήσεις τῆς νεάνιδος ἐπλησίασε καὶ εἶπε.